

другъ, и припускатъ тѣ бързо: познаха своитѣ. Двамата вѣйводи запитаха изведнѣжъ:

— Какви извѣстия? Гдѣ е Кючюкъ Стефанъ?

Двамата ѣздачи слѣзаха отъ запряжѣнитѣ конѣ.

— Ето тамъ при рѣчичката чернитѣ овни, при тѣхъ четирма овчери и двѣ кѣсмати кучета. Ний подирѣ тѣхъ — тѣ бѣгатъ, ний искаме да ги уловимъ — тѣ излѣзаха на пѣтя, кучетата хапяха конѣтъ за краката, така си и отидоха въ Свищовъ, а ний едвамъ се върнахме, — съвсѣмъ събрахме пусулата.

— Ами Кючюкъ Стефанъ?

— Припусна подирѣ кervана, ето тамъ подъ баиря; показа се отдалѣчъ голѣмъ кervанъ. Кючюкъ Стефанъ человекъ натилъ, знае страната и обичаитѣ, той тамъ ще си вземе своето.

Отъ това което видѣли и разказваха ѣздачитѣ мѣчно бѣ да се извади едно какво-годѣ заключение. На вѣйводитѣ сѣкашъ клинъ имъ забиха въ главитѣ. Тѣ сѣдятъ и мълчатъ, размишляватъ всѣки на ума си, пополюждатъ се единъ другъ въ очитѣ и не намислятъ нищо такова, за което би могли да заприказватъ.

Побратимката се исправи по-между тѣхъ.

— На тебе, вѣйводо Филиппе, е заповѣдано да нападнешъ Свищовъ, гдѣто те очакватъ. Овчеритѣ навѣрно до сега сж извѣстили; не чагай дълго, за да не закъснѣемъ. Трѣбва жѣлѣзото да се чука, догдѣ е горѣщо. Докжтъ человекъ не е дошелъ въ себе си отъ впечатлѣнието, той е готовъ да се хвърли въ огъня и въ водата, а щомъ дойде въ себе си, то страхътъ го надвива и той се връща назадъ. Трѣбва да се върви. А ти, вѣйводо Димитре, бързай въ горитѣ, тамъ е твойтъ пѣтъ, бързай до кжтъ още кervана не е слѣзаль въ полето; кой знае що за кervанъ е това? Бързайте и двамата, не губете врѣме. Въ името Божие, въ името на България, ставайте и трѣгвайте.

Момчитѣ станаха, нарамиха пушкитѣ и бѣхж готови; всѣки единъ отъ вѣйводитѣ излѣзе прѣдъ свойтъ огрѣцъ

Тѣ се зарадваха че се смилилъ надъ тѣхъ Богъ и